

14

ZDRAVNIK JE LAHKO SVETNIK

Moj Gospod in moj Bog, vzemi mi vse, kar bi me oviralo, da ne pridem k tebi, in daj mi vse, kar mi bo pomagalo, da pridem k tebi. Vzemi mene meni in daj mene tebi! To je molitev, ki jo je molil samotar sveti Nikolaj iz Flüe. Je predstavnik posebne vrste svetnikov, ki so živeli čisto sami, umaknjeni na samotne kraje, kjer so se posvečali molitvi in meditaciji.

»Kaj pa svetniki, ki so opravljali bolj vsakdanje poklice? Je kakšen zdravnik med svetniki?« je vprašal Peter.

»Seveda, tudi zdravniki so med svetniki. Eden od teh je Jožef Moscati. Bil je Italijan in je živel pred slabimi sto leti v Neaplju.«

»V čem pa je on poseben?« je zanimalo Tamaro.

»V ničemer,« jo je Serafinček presenetil z odgovorom.

»Kako to misliš? Saj je vendar svetnik,« ni razumela kratkega Serafinčkovega odgovora.

»Ni bil poseben, kot ti misliš. Sicer pa je bil Jožef Moscati že kot otrok pravi Božji prijatelj. Ko je študiral medicino, je bila njegova vera pogosto v nevarnosti. Obdan je bil s profesorji, ki niso zagovarjali in gojili krščanskih vrednot. Prav tako tudi mnogi sošolci niso bili naklonjeni verskemu življenju. Vendar je Jožef svojo vero v tem času še poglobil. Vsak dan je šel k maši in k obhajilu ter se veliko pogovarjal z Bogom. Vi bi rekli, da je molil. V molitvi je prejel moč, da je vztrajal v veri.«

»Pa je bil dober študent?« je zanimalo Petra.

»Bil je odličen študent,« je potrdil Serafinček, »vendar zato ni bil nič prevzetan, ker ni iskal priznanj in pohval.«

»Verjetno je bil dober zdravnik, sicer ne bi bil svetnik,« je zatrdila Tamara.

»Bil je zelo dober zdravnik in predan svojemu poklicu. V ljudeh, ki jih je zdravil, je gledal Jezusa. Zato se je ves žrtvoval zanje. To je najbolje dokazal, ko je vulkan Vezuv začel bruhati lavo in vroč pepel. Vsi prebivalci iz naselja pod vznožjem vulkana so pobegnili, bolnike v bolnišnici pa pustili same in nemočne. Zdravnik Jožef Moscati je odšel v to bolnišnico in organiziral reševanje bolnikov. Ko so vse rešili, se je bolnišnica podrla. Tako je rešil bolnike, ki so jih vsi zapustili, čeprav je bil sam v hudi nevarnosti.«

»To pa je pravi zdravnik,« je priznala Manca. »Toda po nečem se je gotovo odlikoval,« je vrtala v Serafinčka, »vsak svetnik se je po nečem odlikoval.«

»Jožef se je od drugih zdravnikov razlikoval po tem, da je veliko molil in se neumorno žrtvoval za svoje bolnike. V tem je izstopal. Predvsem pa je izstopal na področju diagnostike.«

»Kaj je diagnostika?« je zanimalo Tamaro.

»Ko pride bolnik k zdravniku, mora zdravnik ugotoviti, za kakšno bolezen gre. Zdravnik postavi diagnozo, se pravi, da pove, za kakšno bolezen gre, in se odloči, kako jo bo zdravil. V tem je bil Jožef boljši od vseh zdravnikov.«

»Se pravi, da je v tem izstopal,« je pokimala Manca. »Gotovo mu je Bog stal ob strani pri ugotavljanju bolezni.«

»Prav imaš. Jožef je veliko molil in vse svoje delo posvetil Bogu Stvarniku. Za ljudi je delal, kot bi delal za Boga samega. Zato je bil deležen nadnaravne pomoči pri ugotavljanju bolezni. Ljudje in sodelavci so ga zelo cenili.«

»Pa je bil star, ko je umrl?« je zanimalo Petra.

»Ne, bil je še mlad. Niti petdeset let ni dopolnil.«

»Veliko prežgodaj,« je dodala Manca.

Naloga: *Razmisli, če si komu storil krivico, in se mu opraviči.*